

Liturgický program od 5. septembra 2011–do 11. septembra 2011

Deň	Čas a miesto	Úmysel
Pondelok 5.9.	Vyšná Rybnica 17.00 - sv. liturgia 19.00 - stretnutie rodičov prvoprijímajúcich detí	+ Anna, Juraja a ostatní z rod. Prislupskej
Utorok 6.9.	Vyšné Remety 18.00 sv. liturgia + pan.	+ Andrej, Anna rod. Kicová
Streda 7.9.	Vyšná Rybnica 8.00 - sv. liturgia	
Štvrtok 8.9.	Narodenie presvätej Bohorodičky Panny Márie Vyšná Rybnica 17.00 - sv. liturgia Vyšné Remety 18.15 - sv. liturgia + myrovanie	
Piatok 9.9.	Vyšná Rybnica 17.00 – sv. spoved' 18.00 sv. liturgia +moleben	+ Ladislav Geľatič
Sobota 10.9.	Vyšná Rybnica 8.00 - sv. liturgia 16.00 - sobáš	
Nedeľa 11.9.	10. nedeľa po Päťdesiatnici Vyšné Remety 8.30 sv. liturgia Vyšná Rybnica Odpustová slávnosť 10.30 - sv. liturgia + myrovanie a obchod okolo chrámu	* za vericích z farnosti

POKOJ VÁM

Roč.5, číslo 34.

Farský týždenník pre farnosť Vyšná Rybnica

„Ked' zostúpi na vás Svätý Duch, dostanete silu a budete mi svedkami až na kraj zeme.“

Tieto slová boli mottom príhovoru pápeža Benedikta v Sydney. Sú to slová znova dokazujúce nadčasovosť evanjelia, slová, ktoré sa i dvetisíc rokov od ich vyslovenia stávajú stále viac aktuálnymi.

V dnešnej dobe, dobe rastúceho náboženského, morálneho a mravného úpadku spoločnosti bazirujúcej len na konzumizme a chvíľkovom potešení a to bez ohľadu na následky takéhoto spôsobu života je Kristovo poverenie byť „svetlom sveta“ pre nás, ktorí sa hlásime ku Kristovmu menu a ktorí sa hrdo nazývame „kresťanmi“, výzvou číslo jedna.

Svet, možno viac než kedykoľvek predtým potrebuje svedkov, ktorí budú ukazovať svojim životom i svojimi slovami skutočné, pravdivé a večné hodnoty, ktoré jedine dokážu priviesť ľudstvo i jednotlivca k pravému šťastiu. Inými slovami, našou prvoradou úlohou a zaväzujúcim poslaním dnes je byť svedkami. Svedkami Krista, jeho evanjelia, jeho Cirkvi. Svedkami, ktorí ukážu tomuto svetu a ľuďom v ňom žijúcim správny smer.

Blíži sa koniec leta, koniec času letných prázdnin, dovolení. Znova nastúpime do škôl, či do práce. Je to čas zmeny, čas akéhosi „prechodu“, ktorí si budú najviac uvedomovať asi tí mladší, ktorí znova nastúpia do škôl. Náročky používam slovo „prechod“. Tento výraz sa v biblickej hebrejčine označuje slovom „exodus“, ako kedysi dávno pri východe Izraelitov z Egypta. „Prechod“ je symbolom prechodu zo smrti do života, z otroctva do slobody Božích detí. Tento čas je pre nás výzvou. Výzvou k prechodu do nového života, do života, ktorý budeme viac prežívať s Bohom.

Je volaním k duchovnému prebudeniu pre celý kresťanský svet. I pre nás. Prijať silu Svätého Ducha a stať sa Ježišovými svedkami. Nanovo a ešte viac, než doteraz. A ukazovať tomuto svetu, že je naozaj možný život vo vzájomnej láske a úcte, v trpezlivosti, v odpustení, v tolerancii. Že život môže byť krajším a svet spravodlivejším. Pretože tento svet tvoríme my sami. A preto svet okolo nás bude takým, akým budeme my.

SÚCIT

Nobelova cena za súcit

Agnesa Bojaxhiu mala veľké sny. Patrila k mládežníckemu zboru svojej farnosti a k mariánskej skupine. Rada čítala misionárske časopisy a do vytrženia ju privádzali články o Indii. Keď dovŕšila osemnásť, vstúpila do komunity Sestier z Loreta, ktoré je pomohli zrealizovať jej sen a poslali ju do Indie. Ale v Kalkate Agnesa pokračovala v snívaní. Ako učiteľka na gymnáziu sa začala zaujímať o „najchudobnejších z chudobných“ a svoje žiačky učila súcitu. Pri jednej príležitosti pozvala jednu z nich, aby sa stala rehoľníčkou, a dievčina jej odpovedala, že súhlasí, ak ona zasväťí všetok svoj čas chudobným. Vtedy Agnesa urobila tento krok, zanechala vyučovanie na gymnáziu a založila novú komunitu spolu s tou dievčinou, ktorá chcela všetok svoj čas venovať službe chudobným, a s mnohými ďalšími mužmi a ženami zbierali „ľudský odpad“ na uliciach Kalkaty. Dostala Nobelovu cenu, ktorá bola tentoraz cenou za súcit. Áno, je to Tereza z Kalkaty.

Je súcit dobrý?

„Neznášam, keď ma ľutujú!“ hovoríme, keď sa naša hrdosť cíti byť urazená nevhodnou poznámkou, ktorá určite nie je súcitom, pretože súcit sa nevyjadruje slovami, ale skutkami. Slovo „súciť“ znamená vo svojej podstate „cítiť spolu“. Súciť neznamená len cítiť ľútosť nad bolesťou alebo trápením iného, ale milovať trpiaceho tak, že trpím s ním. Súcit je ovocím lásky. Súcit je dobrý a v praxi vidíme účinné výsledky súcitu mnohých ľudí, ktorí milujú svojich bratov a robia pre nich niečo. Červený kríž, Charita, Detské mestečká, organizácie na pomoc postihnutým chorobou alebo katastrofou, trpiacim podvýživou, bezdomovcom, sirotám, tisíce útulkov, sirotincov, škôl, nemocníc a ambulancií sa zrodilo zo súcitu. Požehnaný súcit!

To nie je súcit

Nie je súcit proti dôstojnosti človeka? Nie je pre chudobného poníženie? Kedy ako. Dar od milujúceho neponižuje. Dáva sa a prijíma prirodzene. Ale, samozrejme, ak dar sleduje iný cieľ, než priateľstvo, vtedy zneužívame toho, koho obdarúvame zo zisťných

dôvodov. Ak by sa vo farnosti rozdávali potraviny chudobným s cieľom, aby sa zúčastňovali sv. liturgií, aby sa sobášili v chráme, aby chodili na vyučovanie katechizmu, vtedy by sme korumpovali súcit a robili by sme nečestnú náboženskú propagandu. Kúpovali by sme prozelitov. Keď politici nehládajú na prvom mieste verejnú blaho, ale propagandistický dojem, všetky ich diela starostlivosti o chudobné oblasti sú čírou investíciou do získavania nových prívržencov. Niet súcitu tam, kde sa všade vytrubuje, čo dobrého sa urobilo.

Chcem byť súcitný, ale...

Všetci, čo máme srdce, súcitíme s ľudskou bolesťou. Chceli by sme prejsť od súcitu k účinnej pomoci, ale... nemáme prostriedky. Ale súcit sa nie vždy vyjadruje pomocou, ktorá zahŕňa výdavky. Poznám ženu, ktorá robí nákupy stareнке zavretej doma pre neduhu. Jedna mimoriadna rozdávatelka prijímania ide o polnoci pomôcť starým a chorým manželom, o ktorých sa nemá kto starať. Jeden člen hliadky sa láskavo stará o chudáka, ktorému sa stala nehoda, a neodíde, kým nepríde lekárska pomoc. Jedni manželia navštevujú každý týždeň starobinec, kde zhromaždia starkých a modlia sa s nimi ruženec. Oni všetci sú súcitní... tak ako Boh, ktorý je súcitný a milosrdný!

„Na, daj jej“

Jedna pani, očividne chudobná, kupuje lieky. Povedali jej cenu a ona sa pýta, či nemajú menšie a lacnejšie balenie. Nie, nemajú. Tvár panej sa naplní úzkosťou, počíta znovu a znovu a nestačí jej. Všimne si to iná žena vedľa nej, dá svojmu dieťaťu bankovku a ticho mu hovorí: „Na, daj jej“. Tak sa učí súcitu!

Dieťa sa naučí byť súcitným:

- Keď pomáha spolužiakovi v učení.
- Keď ponúkne priateľstvo tomu, ktorého nikto nemá rád.
- Keď navštívi chorého príbuzného.
- Keď trpezlivo počúva starčeka.
- Keď sa podelí so svojimi obľúbenými hračkami, nie s tými, ktoré už nefungujú.
- Keď sa správa slušne a úctivo k chudobnému, ktorý potrebuje pomoc.

